

Despre lâncezeală

Lâncezeala este una din ramurile vorbăriei și prima nepoată a ei. Ea este o moleșală a minții în nevoie, o scârbă față de făgăduința călugărească, o pornire de a fericii pe mireni, o defăimare a lui Dumnezeu ca nemilos și neiubitor de oameni, o plictiseală de citirea psalmilor. Ea e neputincioasă în rugăciune, dar e tare ca fierul în slujirea în cele materiale, neobosită în lucrul mâinilor și iscusită în ascultare.

Bărbatul ascultător nu cunoaște lâncezeala. Căci prin cele ale simțurilor înfăptuiește cele ale gândirii.

Viața de obște este protivnică lâncezelii. Dar celui singur, aceasta îi este o soață neîncetată. Nu se va despărți de el până ce va muri; până va muri îl va război. Văzînd ea chilia pustnicului, zâmbește. Și apropiindu-se de el, se sălășluiește lângă el.

Doftorul cercetează pe bolnavi dimineața și lăncezeala celui ce se nevoiește, pe la amiazi.

Lăncezeala își dă ca motiv primirea de oaspeți și cere să fie pusă la lucrul mâinilor pentru a face milostenie. Ea îndeamnă plină de sârguință la cercetarea bolnavilor, amintind de Cel ce a zis: «Bolnav am fost și n-ați venit la Mine». Ea ne cere să mergem la cei neputincioși și descurajați. Ea, cea descurajată, ne spune: «Mângâiați pe cei descurajați». Stând la rugăciune, își aduce aminte de lucruri de trebuință și născocește tot felul de meșteșugiri, ea cea lipsită de judecată, ca să ne atragă prin vreun motiv binecuvântat, ca printr-un căpăstru, din rugăciune.

Dracul trândăviei sufletești aduce pe la amiazi o tremurare de trei ceasuri, împreună cu dureri de cap și cu fierbințeală și cu amețeli. Pe la ceasul al nouălea (pe la trei după amiază), acestea se mai domolesc. Iar când se pune masa, sare din așternut. Când sosește vremea rugăciunii, iarăși se îngreunează cu trupul. Stând la rugăciune, îi scufundă pe călugări iarăși în somn și le răpește stihul din gură cu căscături necuvenite.

Bazat pe Sfântul Ioan Scărarul

— ro.asceticexperience.com